

Op steenworp afstand van de Grote Kerk aan de Dordtse Voorstraat bevindt zich Café Arina. Binnen is het er donker en het pandje lijkt verlaten op een random maandagmiddag. Maar na een tikje op de etalageruit beweegt achterin een tener gestalte. Een pluimpje nicotinerook verraad de aanwezigheid van de eigenaresse.

Hier in dit café – dat de afgelopen zestien jaar haar voornaam draagt – staat Arina Nickolson (69) al zevenentwintig jaar achter de bar. Een gezellig en knus café waar je kan schrikken van een heuse tuinkabouter – gezeten op een biervat met een pulletje in zijn hand – die je vanuit een hoekje aanstaart. Een kroeg waar iedereen welkom is en waar de aanstekelijke schaterlach van Arina vaak te horen is. >

Arinahahahahahaha

N I C K E L S O N

Voor Arina bestaat er geen leven zonder kroeg en gelachen moet er worden!

Deze goedlachse vrouw, meestal stijlvol en eigenzinnig gekleed in zwart, is al decennia lang een bekend gezicht in Dordtse horecagelegenheden. En ze is het leven achter de bar nog altijd niet beu. Hoewel ze de pensioengerechtigde leeftijd al ruim heeft overschreden, denkt ze voorlopig niet aan stoppen. Want voor Arina bestaat er geen leven zonder kroeg en: gelachen moet er worden!

Kroegtijger

'Eigenlijk ben ik de horeca gewoon een beetje 'ingerold', veertig jaar geleden, en het ligt me fantastisch. Toen ik op mijn 21ste in Dordrecht kwam wonen werkte ik eerst in een boekwinkel aan de Reeweg, maar als snel kwam ik bij Vissers en vanaf dat moment was ik om. Ik heb het kroegleven altijd heerlijk gevonden. Zelf kwam ik bij De Meierijsche Kar en ging ik dansen in het Dolhuys. Van het een kwam het ander en voor ik het wist stond ik zelf achter de bar. In de jaren '80 in De Bombardon en later in café De Vrijheid. Zevenentwintig jaar geleden ben ik hier in ditzelfde pandje met mijn zus Rita het eerste 'witte' café in Dordt gestart: café Nickolson. Met een mooie strakke inrichting en kunst aan de spierwitte muren, dat was heel bijzonder voor die tijd. Het liep super maar na een tijd was het concept wat uitgekauwd en besloot ik zelf door te gaan. Mijn zoon heeft toen de boel hier oranje geschilderd en sindsdien is dit café een deel van mezelf geworden.'

Creatief

'Wat ik het leukste vind aan dit werk zijn de contacten met mensen. Ik vind het fantastisch om regelmatig livemuziek te regelen in mijn kroeg. We lachen hier vreselijk veel. En wie ik allemaal over de vloer krijg... echt heerlijk. Natuurlijk heb ik ook wel eens moeilijke situaties gehad. Een periode had ik hier Afrikaanse dansavonden, met een paar fantastische DJ's. Dat was hartstikke leuk. Maar na verloop van tijd zat de hele zaak vol met mannen die gedrag vertoonden waar niet alle dames gecharmeerd van waren. Je moet dan wel creatief zijn. Ik ben toen andere muziek gaan draaien - meer jazzy - en daarmee is het probleem vanzelf opgelost. Want ik vind het belangrijkste dat iedereen zich hier thuis voelt en dat mijn gasten zich gedragen, zodat het voor iedereen leuk blijft: dus geen geblow binnen of dronken gelazer hier. Ik ben ook geen heilige geweest, maar het moet wel voor iedereen aantrekkelijk blijven om hier te komen.'

Stoppen

'Ik merk het wel hoor, dat ik wat ouder word, aan mijn gewrichten en mijn voeten. Maar ik kan nu wel iets beter delegeren. Ik heb wat jongens die me helpen. Ook met het sjouwen en schoonmaken heb ik hulp, dat deed ik vroeger allemaal zelf. En weet je, ik doe dit gewoon heel graag en ik kan er wat aan verdienen. Dus ik denk nog niet aan stoppen.'

Stel je voor: dan doe ik de zaak weg, en daar zit ik dan aan mijn keukentafeltje. Ik ben nou niet zo'n type dat ineens allerlei musea gaat bezoeken en gaat reizen, zo steek ik niet in elkaar. Je blijft ook jong door met jonge mensen om te gaan. Het grootste deel van mijn leven draait wel om mijn kroeg, daar moet ik wel eerlijk over zijn.'

Verzamelen

'Het verbaast je misschien maar ik ben een verzamelaar van oud gereedschap. Prachtig gesmeed gereedschap, daar hangt mijn hele huis mee vol. Vakmanschap is charmant, daar ben ik dol op. Heerlijk als mensen mooie dingen kunnen maken. Dierlijke dingen zoals opgezette krokodillen en olifantenpoten, dat vind ik toch mooi en dat heb ik ook. Die structuren van de huiden en ook van bont, dat vind ik fantastisch. In mijn eigen huis en ook hier in het café, daar zit mijn eigen persoonlijkheid in. Ik heb ook een tijdje een antiekwinkeltje gehad met een vriend en op de markt gestaan. Maar al dat gedoe met in- en uitpakken en vaak niets verkopen brak me op dus daar ben ik mee gestopt. Laat mij maar lekker achter de bar.'

Internet

'Dat jonge mensen vooral via internet met elkaar contact hebben, vind ik jammer hoor. Want daarmee worden de kroegjes bijna overbodig. En ik doe er ook niet aan mee. Ik heb geen computer en kan niet internetten. Mobiel bellen doe ik gewoon nog met mijn oude Nokia. Maar ik merk wel dat ik soms iets mis. Veel liever heb ik persoonlijke contacten. In een klein kroegje is het toch een sociaal gebeuren. Iedereen ouwehoert met elkaar. Je wordt verrast, je hoort iets nieuws. Ik denk dat jongelui tegenwoordig liever hun geld opsparen om af en toe naar een groot feest of concert te gaan, dan dat ze regelmatig een borrel gaan drinken in een barretje. Dat is wel heel erg veranderd. Wij zochten elkaar altijd op in de kroeg. Als het dicht ging, rookten we nog een blowtje bij iemand thuis en draaiden we muziek, heel gezellig. Dat zie ik nu niet veel mensen meer doen.'

Dordt

'Ik wil hier nooit meer weg, maar Dordt is wel een gekke stad. Er was altijd makkelijk dope te krijgen. Lang niet iedereen kon daar goed mee omgaan. Het gaat er dan toch om hoe sterk je karakter is. Ik heb ook door de jaren heen gemerkt dat in deze stad weinig geld wordt uitgegeven. Mensen hebben geen cent te makken. Horden lopen hier op zaterdag door de stad met Wibratasjes. De mensen met genoeg geld geven het ergens anders uit. Eeuwig zonde dat de kleine betere speciaalzaakjes verdwijnen. Al vind ik dat het met de horeca niet slecht gaat, er komen de laatste tijd best regelmatig leuke zaakjes bij.' ■